

קבוצת הצעירות - מניפסט

אם אני לא אבער

אם אתה לא תבער

אם אנחנו לא נבער

כיצד מן החושך

האור יזהר?

- נאזים תכמאת

אנחנו בוערות. האדמה תחת רגלינו בוערת. העולם שלתוכו נולדנו מתחמם לנקודת רתיחה שמאיימת לכלות הכל. שכר הדירה מרקיע שחקים, משכנתא היא עבורנו חלום רחוק, והדיור הציבורי הוא חיה בסכנת הכחדה. האנושות בסכנת הכחדה. האנושיות בסכנת הכחדה, כשבעלי חיים הם רכוש שאפשר לנצל ולהרוג.

יותר ממאה שנים של פמיניסטיות שקדמו לנו עשו חיל, אבל לא הצליחו להציל את הדור שלנו מפורנו נקמה, מאונס קבוצתי, מתרבות שעדיין מפחיתה מאחריותם של אנסים ומביישת נאנסות. ואנחנו עדיין נרצחות בפשעי שנאה מגדריים שהחברה מתעקשת לקרוא להם "על רקע רומנטי" או "כבוד המשפחה", כאילו שבדם של אחיותינו שנשפך יש טיפה של רומנטיקה או כבוד.

אנחנו עדיין 51% מהאנושות, ועדיין מחזיקות בפחות מ-20% מהאדמות, ואנחנו עדיין רבע מחברי הכנסת. אנחנו עדיין נסחרות כרכוש, עדיין מוטרדות ברחוב ובמקומות העבודה, עדיין חוזרות למשמרת שניה של נטל בלתי-שוויוני בגידול ילדים, ועדיין נסחטות בבתי הדין הדתיים ונאלצות לוותר על מה שמגיע לנו רק בשביל הזכות להתגרש. ואנחנו עדיין צריכות לבקש רשות בשביל להפסיק הריון.

ברגע שבו אנחנו נולדות, הדבר הראשון שמכריזים עליו הוא לא על עולם ומלואו שנולד עכשיו, אלא על המגדר שלנו, כלא של ציפיות ומוסכמות שילווה אותנו מהעריסה ועד יום מותנו, ויגביל את הפוטנציאל האנושי העצום שבנו ל"נשים" או "גברים", למה שמותר לנשים ומה שמותר לגברים.

ואנחנו מותרות לגברים. המהפכה המינית של העשורים האחרונים הפכה מיניות לנגישה יותר, אבל לא לבטוחה יותר עבורנו. וגם במציאות שבה פורנו של השפלה ואלימות מחליף חינוך מיני להסכמה נלהבת, אנחנו מסרבות לראות במיניות ובאוננות שלנו מקור לבושה. אנחנו נחגוג אותה על כל

צורותיה, עם ובלי קשר למושאי התשוקה שלנו, אנחנו עצמנו, גברים או נשים או כל מגדר אחר. אנחנו נחגוג את כל מי ש**מורדת** **במוסרות** המין והמגדר, כי הפמיניזם שלנו הוא פמיניזם של אהבה. של אהבה ושל כעס. כי אנחנו הפסקנו לפחוד להראות את הכעס שלנו. אנחנו כועסות כי עדיין אין צדק ל**שירין אבו-עאקלה**, ול**איאד אל-חלאק**, ול**יוסף סלמסה**, ול**שיראל חבורה**, ול**משה סילמן**, ול**אמהות שילדיהן נחטפו מהן**. אנחנו כועסות כי הכיבוש נמשך כבר חצי מאה והסוף לא נראה באופק, כי **אפרטהייד** הוא כבר מציאות אבל "**נכבה**" היא מילה מגונה. אנחנו כועסות כי שלושים שנה אחרי סוף המלחמה הקרה, החרב של **שואה גרעינית** עדיין תלויה מעל לראשינו.

אנחנו נשים צעירות, קוויריות וסטרייטיות, יהודיות ופלסטיניות, מזרחיות, אשכנזיות, דוברות רוסית, אתיופיות, טרנסיות, נכות ומתמודדות נפש, מסורתיות וחילוניות, שלא איבדו את התקווה שהעולם שלנו יכול להראות אחרת. שבעולם שבו יש מיליארדרים לא ייתכן שיש עוני ורעב, שבעולם שבו יש אחוזות ענק ויאכטות פרטיות אף אחת לא אמורה לישון על ספסל.

אנחנו עומדות בסולידריות עם **עובדות מין** ועם **מופקרות**, עם כל אשה וגבר שחיות תחת כיבוש, שמתוייגים ו**מוגזעים**, שנשדדים מאדמותיהן ומתרבותם. עם כל מי שהרפואה המודרנית עדיין לא סופרת אותה, **מתדר הלידה**, דרך **האנדומטריוזיס** וה**פיברומיאליגיה**, ועד לחדר הגניקולוג והפסיכיאטר. אנחנו אזרחיות שרואות את כל אחיותינו חסרות המעמד ופליטות האקלים, ומאמינות שבני אדם לא יכולים להיות "לא חוקיים", שלכולם מגיע טיפול רפואי וסוציאלי.

חלקנו משתמשות בסמים, חלקנו לא, ואנחנו מאמינות ש**סמים** הם עניין רפואי, לא פלילי. כי הסטיגמה על שימוש בסמים לא מעלימה אותם, אלא רק דוחקת אותם למחשכים, שבהם הרבה יותר קשה למזער נזקים ולעצור התמכרויות לפני שהן נהיות מסוכנות. אנחנו מאמינות שענישה וכליאה נוסו ונכשלו, ושצריך למצוא פתרונות של צדק מאחה ו**שיקום לעבריינים**, כולל עברייני מין. וכדי שזה יקרה, אנחנו צריכות מערכת בריאות נפש שאנחנו יכולות לסמוך עליה.

אנחנו קוראות לך להצטרף אלינו. את. אתה. כי המאבקים שלנו הם המאבקים שלך. כי אנחנו יודעות היטב שגם גברים ירוויחו המון מעולם של חופש ושוויון מגדרי.

במילותיה של **ארונדהטי רוי**: "עולם אחר הוא לא רק אפשרי, היא בדרך. וביום שקט, אני יכולה לשמוע אותה נושמת."

מרכז פמיניסטי חיפה
المركز النسوي حيفا

קבוצת הצעירות